

Μετά τούτους ἀγῶνας
γὰ νὰ ἔρουν ἰσχύριον
εἶναι μόνος κρυφῶνας
καὶ κοινὸν καταφύγιον.

Ὁ μπερντὸς ξηνοστάζει,
καὶ μ' αὐτὸν ἐμπνευσμένος
κάθε ρήτωρ δαιμόνιος.

Ἐὰν τὸν Χάμλετ κυττάζει
μήπως εἶναι κρυμμένος
ἀπ' ὀπίσ' Ὁ Πελοῦνιος.

Προχωρετ' ἐν σιγῇ...
τῆς Βουλῆς οἱ ταχοὶ
παίζουν τώρα κρυφτὸ
ὄσ' ἂν μπερντὸ μᾶς αὐτὸ.

Καὶ μᾶς λένε πολλοὶ
πῶς μιλῶν μυστικὰ
κί' ἀνταλλάσσουν γλυκὰ
τῆς Λαμπρῆς τὸ φίλ.

Καὶ ξεχνοῦν τὸν καυγᾶ
καὶ τσουγκρίζουν ταῖγά,
κί' ἀνομνετ' ἐν χορδαῖς,
ὁ μπερντὸς, ὁ μπερντὸς.

Μὰ κί' ἔμετε, Περικλέτο, τῶν Ρωμηῶν ὕμνῳδέ,
σκεπασμένοι μ' ἐκεῖνον τῆς Βουλῆς τὸν μπερντὸ
ἀσπασθῶμεν ἀλλήλους,
καὶ μ' ἔχθροδς καὶ μὲ φίλους
μεγαλύνωμεν τοῦτον ἐν ὀργάνοις κί' ὠδαῖς...
ὁ μπερντὸς ὁ μπερντὸς.

**Τῆς Βουλῆς τὸ τέλος
μὲ ποικίλον μέλος.**

Κί' ὅταν ὁ τοῦ Ναυτικοῦ Βουλευτῆς Ἀναστασοῦ
ὀμίλων περὶ πολλῶν καὶ Ναυστάθμου θαυμασοῦ,
εἶπε τοῦ Δεῖξ' ἐν τοῦ παλαιοῦ τοῦ κανονισμοῦ ἐκείνου
πῶς τοὺς ἔπραξαν σκυλιὰ, τότε μὲ τρωπομαρῖνα
τὴν ἀνάστασι μὲ τόνους ἀναγγέλλει χαμοσούνοιο,
καὶ σ' αὐτὴν ἀνταπαντοῦν ὀργανετὰ κί' ὀκάρνια.

Τότε νέας ὀλακῆς ἤχ' ἤκούσθησαν ποικίλοι
κί' ἔλεγε φωνὴ μακρόθεν εἰς τὴν ἀκοὴν πολλῶν
πῶς ἐκείνοιο τοῦ Δεῖξ' ἐν τοὺς ἔπραξαν οἱ σκύλοι,
μὲ καὶ τοῦ Φουρνῆ τοῦ Γάλλου θὰ γενοῦν βορὰ γαλῶν.

Τὸτ' ἐφάνηκαν σκυλιὰ μὲ κανονισμοὺς χορτάτα,
καὶ προγράμματα Φουρνῆς κυνηγοῦν κάθε γάτα,
κί' ἔτρεχαν ἐδοῦ κί' ἐκεῖ
δίχως φέβο ποντικῶ.

Ἐ θεάματα προδού κατὰ πάντα κυνικήσι...
ὁ Βασιλεῖον Ρωμηῶν, συγκαῖνον τὴν οἰκουμένην!..
ὅταν δὲ κί' ὁ Πολυζώης τῆς Αἰγίνης ὁ γλυκὸς
ἐνεφύσασε ζωὴν σ' τὴν Βουλὴν τὴν νυσταγμένην,
κί' εἰπ' ἐπίτηδες κί' ἐκείνοιο ἀραις μάραις κουκουάραις,
τότε χάχανα κί' ἄστειτα καὶ βραϊδία καὶ φωνάραις.

Ὅταν φύχραιμοι σ' τὸ βῆμα
κί' ἀπαθέστατο ἐλάλει,
καὶ τὸν Ὀσφεμπαχ ἐκάλει
σ' τὴν εὐχάριστῶ τοῦ λίμια,
τότ' ἐδόθησε φωνή: τρέξε, μουσικὲ συνθέτα,
μὲς σ' τὴ Χάθρα τῶν Ρωμηῶν νὰ τὴν κάνης ὀπερέτα.

Ἰμνήσωμεν κανονισμοὺς γιὰ σκύλους καὶ γιὰ γάτας,
κί' ὁ Θεοτόκης ἔφυγε κί' ἐπήγε σ' τῆς Δουκάτζις,
ἀφῆσας λύπην ἄρατον τοῖς φίλοις τοῖς οἰμώξασι...
τοῦτον ὕμνετ κί' ὁ Κάιτσερ... δόξα σοι, Κόντα, δόξα σοι.

Αὐτὸς μᾶς ἐξηγόρασε καὶ νῦν ἐκ τῆς κατάρας,
μὲ λόγων κέντρα κεντηθεῖς
καὶ σ' τὸν Φουρνῆ προσηλωθεῖς,
καὶ τὴν βαρεῖαν πίστωαν σὰν Κυρηναῖοιο ἀρας.

Ἰμνήσωμεν θαλασσινοὺς καὶ στεφανοὺς λεδένταις,
ἄλλερ μπαλέρ, ξυφι μπαλέρ, καὶ κουτουροῦ κουβένταις,
τρία πουλάκια κάθονται καὶ βλέπουσι τὸ ταβάνι,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

Πᾶσα πνοὴ τὸν κύριον Κορψιάνην αἰνεοῦσα
μαζὶ μὲ τὸ φουστᾶτο,
κί' ἄς φάλουσι δλοὶ βλέποντες τὸ θεῶμα τῆς πιστώσεωιο:
δόξα τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς τῆς νέας ὀργανώσεωιο.

Ἐφύραξαν οἱ βάρβαροι λαοὶ τῆς οἰκουμένης
σὰν εἶδαν διοργάνωσαν τὸ κράτος νὰ ζῆτῆ,
κί' ὅταν οἱ ἄλοιοι τῆς Βουλῆς ὀφίας γενομένης
σὰν πεινασμένοι κόρακες καὶ σὰν γυπαετοὶ
ἐπὶ τὴν λείαν ὀρμησαν λαφύριον διαφόριον,
τότε καὶ σῶματα νεκρῶν ἠγήθηρ προπατόριον,
κί' ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς
καὶ μέσοι κί' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Τότε διεμεριστοῦ περιχαρῆς ἰμάτια
καὶ σ' τὴν μεγάλην αἰθουσαν καὶ σ' ἄλλα τὰ δωμάτια
ἠ στρατὰ τῶν Βουλευτῶν,
βάλλουσα κληρον ἐπ' αὐτῶν.

Τὸτ' ἐκόπασε πᾶς θρηνοιο,
πᾶς ἐρεθισμοὺς χολῆς,
τότε κί' ὁ μπερντὸς ἐκείνοιο
ἐσηκώθη τῆς Βουλῆς.

Κί' ἡ πατρίς ἐφάν' ἡ δούλη σ' τὸν μπερντὸ τὸν θυμοσθέντη,
κί' ἔλλογοσα τοὺς πατέρας,
μετ' αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας
ἐκανε Χριστὸς ἀνάστη.